

Tricycle: el silenciós vehicle de l'humor

Enric SÒRIA

Una escenografia senzilla i expressiva, que a penes variarà durant una hora i mitja, unes veus en *off* i sorolls ambientals, ens recorden que som en un aeroport. Mentrestant, tres actors que salten, dansen, fan volantins, grunyen, es canvien de roba a velocitat supersònica, es multipliquen i multipliquen el petit escenari de l'Olympia a València. Tricycle estrena una nova obra.

Els qui ja el coneixien per la seua anterior peça,

/ Fernando Suárez

Manicòmic, s'adonaran de la profunda evolució del grup barceloní. *Èxit (sortida)* és també una successió d'esquetxos, però relligats per un espai comú: els aeroports, els avions, l'espera i l'atzar del viatge. Espai que els brinda una gamma variadíssima de tipus. El detall de les caracteritzacions i l'ajust de moviments, els gestos i els intercanvis dels tres actors —tot fet amb la naturalitat

del qui juga— ens recorda el més subtil cinema còmic.

De vegades, però, seria difícil de trobar equivalents per al seu malabarisme màgic. Sans, Gràcia i Mir, els autors-directors-intèrprets d'aquest insòlit espectacle, poden presumir, amb raó, d'haver trobat un estil propi. La rialla franca o el somris còmplice de l'espectador subratllen cada proposta, quasi

cada gest, com en un infal·lible mecanisme d'humor en el buit.

Si el seu dúctil arsenal de tècniques i tons és constantment eficaç, en alguns moments s'arriba al límit inoblidable. Certes barreges de crueltat i tendresa: el breu *gag* del nan i el burleta, d'un innegable sabor a Jacques Tati, els executius dins la boira, el viatger poregós... Són moments d'antologia, teatre químicament pur.

Només cal fer-hi una objecció, i és aliena al treball actoral del Tricycle. Tant la retòrica del programa de mà com les veus en *off* van en la llengua de l'Imperi, i això, a València, per a un grup que es diu Tricycle, és un pecat innecessari (els rotunds èxits de *Glups* i *Teledium*, prou més pa-rauleres, ho demostren a bastament) i, per tant, doblement greu.

Freud i les xiquetes

Ara resulta que sembla que pot demostrar-se, papers en mà, que Freud ens havia enganyat. A mi, que no sóc psiquiatre, ja m'ho semblava des de fa temps, modèstia a banda. Deu ser perquè m'he criat a l'horta, i perquè he passat molts anys llegint llibres d'antropologia, però les meues particulars hipòtesis en la matèria anaven per tres costats. Resumint: a) Que cada societat humana, dels hotentots als vienesos imperials, es fabrica o segrega les seues particulars repressions, compresions i supressions, i les frustracions i les fantasies consegüents. I que, per tant, les burgesies urbanes de l'Europa contemporània i de New York no són en això cap representant privile-

El punt de Mira

més ara les dones, si s'espavilen, com espere, podran alliberar-se, com també espere.

Per tant, m'alegra molt que Jeffrey Masson, americà i confie que també jueu, com cal, expert en freudologia, aprofite la seua capacitat publicitària (vostès ja l'han vist en la tele) per esbombar pel món les quatre veritats. Com aquesta: «Freud afirma que les xiquetes volen gitar-se amb els pares. Això és mentida, són els pares els que volen gitar-se amb elles». De manera que, ¡alerta, senyors, i no emboliquem!

Les fantasies són un altre tema. I jo sempre he pensat que Herr Freud va llegir Sòfocles una miqueta de través. En va fer un gra massa, convertint la gran tragèdia de Tebes en una psicopatologia de la vida quotidiana. Amb perdó.

Joan F. Mira